

[Mimi Jakobsen]

get ældreboliger. Det var, fordi eget hjem – det være sig den 1-værelses-lejlighed på 3. sal, hvor man ikke kunne komme uden for en dør, det være sig det gamle stuehus på landet, der bestemt ikke var egnet, når man faldt lidt af på den, det være sig det i øvrigt udmærkede parcelhus, som heller ikke var egnet, når ægtefællen faldt væk og man ikke kunne holde haven – nok kan være eget hjem, men ikke egnet hjem.

Derfor er eget hjem ikke bare løsningen. En ældrebolig kan også være eget hjem, en beskyttet bolig kan være eget hjem. Så er vi ovre i et definitionsspørgsmål.

Jeg vil godt advare imod, at det hele bare drejer sig om, at man holder folk hjemme i deres eget hjem længst muligt. Man kan have det som et mål, men man må erkende, at eget hjem bør laves om til egnet hjem, og at livslinjen i hele den tankegang er, at der kan gives den service på de tidspunkter, hvor det bliver nødvendigt, og med det stigende behov, som i de fleste tilfælde vil komme.

Ældrepolitikken skal hænge sammen, er det blevet sagt, og det er rigtigt. Den skal hænge sammen fra dem med joggingdragterne og til den gamle hjælpeløse.

Men nu er det altså ikke hele ældrepolitikken, vi har til behandling i dag. Det er faktisk serviceforringelserne for de grupper, der har behov for service. Der er masser af ældre, der ikke har brug for service. De får deres pension eller deres efterløn eller deres delpension, eller hvad det nu kan være, men har derudover ikke brug for service.

Derfor kan det være interessant at diskutere alligevel, og jeg synes, at ministerens initiativ om at luften tanker om nye pensionsformer skal hilses velkommen. Det er bare ikke det, vi har på dagsordenen i dag. Det skal hænge sammen, men i dag drejer det sig om det, vi har set, det, vi har hørt, det, vi har så mange erfaringer for ikke fungerer godt nok i en lang række kommuner. Det er serviceforringelserne.

Jeg husker stadig væk, hvordan en bestemt historie gjorde utroligt indtryk på mig, da jeg oplevede den for nogle år siden, fordi den fortæller så horribelt meget om, hvor ufleksibelt og dårligt det her er planlagt. Jeg vil gerne følge op på fru Kirsten Jakobsen, der fortalte noget lignende.

Der kom en dag en ældre dame op, der var ulykkelig og græd, og jeg spørger hende selvføl-

gelig, hvad der er i vejen. Det viste sig, at det ikke var hende, der var noget i vejen med. Det var søsteren, der lå på en venteafdeling på et hospital med 10 senge, og dér havde hun ligget snart et år, og der havde ligget mange på den afdeling i over et år. Ti mennesker i ét rum og et natbord ved siden af! Værsgo! Her er dit liv!

Så siger jeg: Jamen det kan være svært for kommunen at skaffe en plejehjemsplads. Er hun færdigbehandlet? Ja, hun modtog ingen form for behandling, det var slet ikke et problem. Hun skulle ikke have en plejehjemsplads, for hun havde en dejlig 2-værelses-lejlighed, og den ville hun hellere end gerne hjem til. Hendes dagligdag bestod i, at hun kunne sidde på en spisestuestol ude på gangen, vel at mærke indtil der skulle en seng forbi, for så måtte hun flytte sig, og så kunne hun ellers sidde derude og glo og græde.

Hvorfor smider hun ikke den stol ud ad vinduet og går hjem, spørger man så. Det gør hun ikke, fordi hun kun har fået bevilget 2 timers hjemmehjælp om ugen. Det tør hun ikke. Hun føler sig ikke tryk. Hun føler ikke, hun kan klare sig.

Og så sidder man i sin fortvivlelse og er ved at skrike og gør regnestykket op med en hospitalsseng til minimum et par tusinde kroner om dagen imod usle et par timers hjemmehjælp hver dag. Damen kunne have fået en butler med hvid serviet over armen og en flaske champagne for de penge. Det er næsten ikke til at bære, at man ikke kan gøre det op på den måde. At det så ydermere var en kommune, der både var amt og kommune – nu skal jeg ikke nævne navne – gør det bare endnu mere horribelt.

Og skriver man og spørger til sådan en sag, så får man at vide: Nu er det undersøgt. Det var ikke en 10-sengs-stue, det var kun en 8-sengs-stue. Og hermed er problemet så løst – ikke sandt?

Sådan noget er ikke et enkelt eksempel. Der er for mange af dem til, at vi kan ignorere dem. Jeg er enig med ministeren og andre, der har sagt, at man ikke kan lovgive ud fra nogle enkelte avisartikler. Nej, det kan man ikke, men vi har en lov på dette område, det er det, der er problemet. Vi sidder jo ikke og skriver nye love i dag.

Vi har en lov, der siger, hvad kommunerne skal, og det er der altså nogle der ikke gør. Og så har vi lov at sige: Det vil vi i Folketinget ikke